

**Αποχαιρετιστήρια ομιλία της Αντιπρυτάνεως Ανθρώπινων Πόρων ΑΠΘ,
Καθηγήτριας Π. Αργυροπούλου-Πατάκα
στην εκδήλωση αποχωρούντων μελών ΑΠΘ**

Τετάρτη, 29 Αυγούστου 2018, 20:30 (προαύλιο Κτιρίου Διοίκησης)

Αξιότιμε κ. Πρύτανη,
Κυρίες και Κύριοι Αντιπρυτάνεις,
κ.κ. Κοσμήτορες,
κ.κ. Πρόεδροι,
Αγαπητές και αγαπητοί συνάδελφοι,
Αγαπητοί προσκεκλημμένοι,
Συνταξιδιώτες στο ταξίδι του ΑΠΘ,

Είναι ιδιαίτερη τιμή για μένα να απευθύνομαι στην Πανεπιστημιακή Κοινότητα εκ μέρους των "συνταξιδιωτών" μου, πραγματοποιώντας σήμερα μία αναδρομή στο ταξίδι μας, τόσο το προσωπικό όσο και αυτό του ΑΠΘ.

Πάντα υπήρχε μία διάχυτη αντίληψη ότι στην ιστορική εξέλιξη του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, όπως αρχικά ονομαζόταν, διακρίνονται τα χαρακτηριστικά μιας "ιδιαίτερης ακαδημαϊκής φυσιογνωμίας", που κινήθηκε σε μια διαφορετική τροχιά από εκείνη που ακολούθησαν τα άλλα αντίστοιχα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα της Αθήνας. Αν το Πανεπιστήμιό μας οφείλει το όνομά του στον Αριστοτέλη, την ύπαρξη του τη χρωστά στον Αλ. Παπαναστασίου. Και οι δύο τους άλλωστε αγωνίστηκαν για τα ίδια ιδανικά, "την Παιδεία, τη Δημοκρατία, την Ελευθερία" και υπόταξαν την Πολιτική στην Επιστήμη, οργανώνοντας πάνω σε σταθερές, θεωρητικές και πρακτικές βάσεις το δημοκρατικό πολίτευμα.

Στο Πανεπιστήμιο αυτό ο ιδρυτής του στήριξε τις ελπίδες του για την εδραίωση του δημοκρατικού πολιτεύματος σε μία από τις πιο κρίσιμες

περιόδους της Ελληνικής Ιστορίας, την καλύτερη οργάνωση των Νέων Χωρών, την προαγωγή της Επιστήμης και έμμεσα τη βελτίωση του επιστημονικού επιπέδου του Πανεπιστημίου Αθηνών. Προσδοκούσε από το Πανεπιστήμιό μας την αναμόρφωση και εξυγίανση της Ανώτατης Εκπαίδευσης πάνω στην οποία θα θεμελιωνόταν ο εκσυγχρονισμός της νεοελληνικής κοινωνίας και πολιτείας.

Παρόλες τις πολιτικές περιπέτειες, στα δύο κρίσιμα για το μέλλον του Πανεπιστημίου χρόνια, το 1925-26, όταν απειλήθηκε προς στιγμήν η αυτονομία ή και η ίδια η ύπαρξη του νέου Ιδρύματος, αυτές δεν ανέστειλαν τελικά ούτε την έναρξη της λειτουργίας του, το φθινόπωρο του 1926, ούτε την κατοχύρωση στα πρώτα του βήματα "των νεώτερων αντιλήψεων" του ιδρυτή του και των πρώτων καθηγητών του.

Τις νεώτερες αντιλήψεις ανέλαβαν να κάνουν πράξη οι πρώτοι καθηγητές της Φιλοσοφικής, ιδιαίτερα εκείνοι που ανήκαν στην πρωτοπορία της πνευματικής ζωής, όπως ο γλωσσολόγος Μανόλης Τριανταφυλλίδης, ο νεοελληνιστής Γιάννης Αποστολάκης και ο παιδαγωγός Αλέξανδρος Δελμούζος. Η Φιλοσοφική αναδείχτηκε σε προπύργιο του εκπαιδευτικού δημοτικισμού, τροφοδότησε τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση της Μακεδονίας και της Θράκης και σταδιακά της υπόλοιπης Ελλάδας, με αποφοίτους γαλουχημένους με προοδευτικές παιδαγωγικές ιδέες.

Το Ίδρυμα γρήγορα απέκτησε ακαδημαϊκές μονάδες οι οποίες για δεκαετίες έμελλε να είναι μοναδικές, από άποψη ειδικότητας σε ολόκληρη τη χώρα, όπως τα Τμήματα Γεωπονίας, Δασολογίας, η Κτηνιατρική Σχολή το 1950-51, το Ινστιτούτο Ξένων Γλωσσών και Φιλολογιών κ.α.

Στην πρώτη 25ετία του Ιδρύματος που φτάνει έως τις αρχές της δεκαετίας του 1950, σχηματίστηκε ο βασικός εκπαιδευτικός και ερευνητικός ιστός του Ιδρύματος και η ιδιαίτερη "φυσιογνωμία" του, όπως αυτή αποτυπώθηκε στις

επιστημονικές και ακαδημαϊκές τάσεις και συμπεριφορές της πρώτης "γενιάς" των καθηγητών του.

Στη δεύτερη περίοδο, που φτάνει έως τη δεκαετία του 1970, ολοκληρώθηκε η διαμόρφωση των εκπαιδευτικών και ερευνητικών λειτουργιών του επονομαζόμενου πλέον "Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης". Η εξέλιξη αυτή πραγματοποιήθηκε με τις πρώτες μεγάλες αλλαγές στις αρχικές γενιές των διδασκόντων, με μέλη αποφοίτους του Ιδρύματος, με αλματώδη άνοδο του συνολικού πανεπιστημιακού πληθυσμού και κυρίως με θεαματική ανάπτυξη στη χωροταξική διαμόρφωση του Ιδρύματος.

Η τρίτη περίοδος συμπίπτει με το κλείσιμο του 20ου αιώνα και σημαδεύεται από τη μεγάλη διευρωπαϊκή εκπαιδευτική μεταρρύθμιση που εντάσσει τα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε ένα νέο, ενιαίο, διεθνικό πανεπιστημιακό πλαίσιο ομοιόμορφης "συμβατής" λειτουργίας.

Στην τέταρτη περίοδο που διανύουμε τώρα, το Αριστοτέλειο έκανε ουσιαστικές αλλαγές σε ποικίλους τομείς της πανεπιστημιακής ζωής, με μετατόπιση των εκπαιδευτικών και ερευνητικών προτεραιοτήτων, με αλλαγή κυρίως στην ακαδημαϊκή νοοτροπία, με μετασχηματισμό των διοικητικών του διεργασιών και γενικότερα της "φιλοσοφίας και κουλτούρας" του ανθρώπινου δυναμικού του.

Στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες η αυξανόμενη αυτονομία των πανεπιστημίων αποτελεί μία απάντηση στις κοινωνικές και οικονομικές αλλαγές, οι οποίες χαρακτηρίζονται ως "Κοινωνία της Γνώσης". Τα πανεπιστήμια, ως κατεξοχήν παραγωγοί γνώσης αλλά και δημιουργοί των εξοπλισμένων με γνώση εργαζομένων, μπορούν να χαρακτηριστούν ως οιοονεί ατμομηχανές της καινοτομίας και της ανταγωνιστικότητας, κατά συνέπεια μπορούν να αντιδρούν άμεσα στις κοινωνικές και οικονομικές μεταβολές, τόσο

σε εθνικό όσο και διεθνές επίπεδο, ώστε να ανταποκρίνονται στο ρόλο που τους έχει αναθέσει η κοινωνία.

Η δυναμική του κοινωνικού φαινομένου που λέγεται Πανεπιστήμιο, προσδιορίζει τις προοπτικές εξέλιξής του. Αυτή η δυναμική επιβάλλει μία αέναη προσαρμογή στο κοινωνικό γίνεσθαι, σαν σύνολο θεσμών. Αποστολή του είναι η ανάπτυξη, μετάδοση και προαγωγή της Επιστήμης, με τη διδασκαλία και την έρευνα, παράλληλα με την καλλιέργεια της υψηλής κοινωνικής και πολιτικής ευθύνης σε όλα τα μέλη του και την από κάθε άποψη εξύψωση του πολιτιστικού επιπέδου ενός τόπου.

Το ΑΠΘ μπήκε στον αιώνα της τεχνολογίας και της ηλεκτρονικής διακυβέρνησης και εντάχθηκε στον ενιαίο "ευρωπαϊκό" χώρο της ανώτατης εκπαίδευσης, διατηρώντας όμως μερικά από τα "παλαιά του χαρακτηριστικά", αλλά και αποκτώντας καινούρια "φυσιογνωμία", με διακριτή την ακαδημαϊκή του ταυτότητα και παρουσία. Η διεύρυνση των επιστημονικών προοπτικών μιας πανεπιστημιακής κοινότητας, εξαρτάται από την τόλμη και τις προσωπικές και συλλογικές επιλογές των ιδίων των μελών της, συνδεόμενες αναπόφευκτα με το κοινωνικό γίνεσθαι και την περιρρέουσα ατμόσφαιρα. Το όραμα του ΑΠΘ είναι να γίνει ένα Άριστο, Δημόσιο Πανεπιστήμιο με Διεθνή Ακτινοβολία, όπως το βλέπετε αναρτημένο από Πανεπιστήμιο της πόλης σε Πανεπιστήμιο του Κόσμου.

Η διασύνδεση της πανεπιστημιακής ζωής με την κοινωνική δεν ήταν πάντοτε εύκολη, ίσως για την μάλλον απογοητευτική απουσία των πρώτων τουλάχιστον καθηγητών από τους σημαντικούς τομείς της πνευματικής, πολιτιστικής και κοινωνικής ζωής της πόλης μας. Κατά την περίοδο όμως του Μεσοπολέμου, μέλη του διδακτικού προσωπικού, ανοίγουν διαύλους επικοινωνίας με την κοινωνία της πόλης, με οργάνωση διαλέξεων, καλλιτεχνικών εκδηλώσεων και δημιουργία σημαντικών ιδρυμάτων της πόλης,

όπως η Δημοτική Βιβλιοθήκη, η Εταιρεία Μακεδονικών Σπουδών, το Λαϊκό Πανεπιστήμιο, το Ιστορικό Αρχείο Μακεδονίας, το Λαογραφικό Εθνολογικό Μουσείο, η Συμφωνική Ορχήστρα Βορείου Ελλάδος κ.α.

Σήμερα το Πανεπιστήμιο είναι ο πυρήνας της πόλης και της Ελλάδος, οι δίαυλοι πολλαπλασιάστηκαν και τα μέλη του Πανεπιστημιακού κόσμου αποτελούν δυναμικά μέλη της ευρύτερης κοινωνίας.

Η φιλελεύθερη παράδοση του Πανεπιστημίου, σε συνδυασμό με την απόσταση από την πρωτεύουσα, συνετέλεσαν στην αποστασιοποίηση της μεγάλης πλειονότητας των μελών του από τα κέντρα εξουσίας και στον περιορισμό του φαινομένου συνεργασίας με ανελεύθερα καθεστώτα, πλην ελάχιστων περιπτώσεων.

Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού του, η διαδρομή του ΑΠΘ δεν ήταν πάντα ευθεία και αταλάντευτη. Εθνικές και πολιτικές περιπέτειες, όπως δικτατορικά καθεστώτα, παρά τον δραματικό τους χαρακτήρα, είχαν βραχυπρόθεσμες συνέπειες στην ιστορική εξέλιξη του Ιδρύματος.

Κατά τη διάρκεια της Γερμανοϊταλικής Κατοχής, παρά τη μείωση των φοιτητών και τη συρρίκνωση της λειτουργίας του, το ΑΠΘ κατάφερε να συνεχίσει σε ανεκτό επίπεδο την εκπαιδευτική του αποστολή, χωρίς να αναστείλει τις ακαδημαϊκές και κοινωνικές του δραστηριότητες, τονώνοντας το εθνικό και φιλελεύθερο φρόνημα των φοιτητών του, όπως αποτυπώθηκε με την έντονη και πολupoίκιλη αντιστασιακή τους δράση.

Όταν τα Πανεπιστήμια όλου του κόσμου παλλόταν από κοσμογονικές μεταρρυθμιστικές ιδεολογίες, το δικό μας μούδιαζε μέσα στην απόλυτη τάξη της "ησυχίας" της χουντικής επταετίας, προσπαθώντας να συντηρηθεί χωρίς να αλωθεί και να διατηρήσει τον πυρήνα της Δημοκρατίας. Κατά τη μεταπολίτευση, το φοιτητικό κίνημα και το συνδικαλιστικό κίνημα των μελών ΔΕΠ, θεμελίωσε τον εκσυγχρονισμό της εκπαιδευτικής διαδικασίας,

αποσκοπώντας στην ανάπτυξη της κριτικής και δημιουργικής ικανότητας στη βάση της γνήσιας Δημοκρατίας.

Το στεγαστικό ήταν ένα από τα βασικά προβλήματα που αντιμετώπισε το νεοσύστατο πανεπιστήμιο. Η Φιλοσοφική Σχολή που αρχικά στεγάστηκε στην έπαυλη Αλλατίνι, μεταφέρθηκε το 1927 στο νεοκλασσικό κτίριο της λεωφόρου Εθνικής Αμύνης.

Η ανάπτυξη της πανεπιστημιούπολης ευνοήθηκε κατά την περίοδο 1937-1949 με απαλλοτριώσεις δεκάδων στρεμμάτων του παλαιού εβραϊκού νεκροταφείου της Θεσσαλονίκης, αγορά πρόσθετων οικοπέδων (1948-1955), με αναθεώρηση του ρυμοτομικού σχεδίου της πόλης, έτσι ώστε να οριστικοποιηθεί ο χώρος του Ιδρύματος, σε μία έκταση που σήμερα φτάνει τα 470 στρέμματα στο campus και επεκτείνεται και σε άλλους δήμους και νομούς.

Αρχικά το βάρος των εργασιών δόθηκε στην αποπεράτωση των κτιρίων που άρχισαν να κατασκευάζονται προπολεμικά, όπως το 1952 το οικοδόμημα της Γεωπονοδασολογικής, το 1954 η θεμελίωση του ωραίου κυκλικού οικοδομήματος του Μετεωροσκοπείου, το 1956 η Α΄ Φοιτητική Εστία Αρρένων και το κτίριο της Φυσικομαθηματικής Σχολής, το 1958 του Αστεροσκοπείου, της Κτηνιατρικής, της Ιατρικής και της πρώτης πτέρυγας της Πολυτεχνικής Σχολής.

Τρία χρόνια αργότερα, το 1962, θεμελιώθηκε η πρώτη πτέρυγα της Νομικής, ακολούθησαν τα εργαστήρια της Ιατρικής, της Κτηνιατρικής, της Κεντρικής Πανεπιστημιακής Βιβλιοθήκης, το 1964 το κτίριο της Διοίκησης, το 1965 της Β΄ Φοιτητικής Εστίας Θηλέων, το 1967 της Πανεπιστημιακής Φοιτητικής Λέσχης και των νέων Τμημάτων της Πολυτεχνικής, της Θεολογικής Σχολής, της Γ΄ Φοιτητικής Εστίας Θηλέων και του νέου κτιρίου της Φιλοσοφικής. Το 1972 θεμελιώθηκε η νέα αίθουσα Τελετών και δεύτερη πτέρυγα της Νομικής, οι εγκαταστάσεις του Τμήματος Φυσικής Αγωγής, της Οδοντιατρικής Σχολής, τα οικοδομήματα της Πολυτεχνικής Σχολής και του Χημείου.

Μεταξύ 1950-1960, σε έκταση που παραχωρήθηκε από την κοινότητα Καλάνδρας, κατασκευάστηκαν στο Ποσειδί οι φοιτητικές κατασκηνώσεις. Το 1984 ιδρύθηκε η Σχολή Καλών Τεχνών, το 1990 έγινε η αγορά του κινηματογράφου "Κλειώ", για τη στέγαση του Τμήματος Θεάτρου και το 1992 η θεμελίωση του κτιρίου της Σχολής Καλών Τεχνών στη Θέρμη. Το 1991 έγινε η έναρξη της κατασκευής του κτιρίου του Τελλογλείου Ιδρύματος, το 1997 η επέκταση του κτιρίου Θετικών Επιστημών.

Η δημιουργία της πανεπιστημιούπολης όχι μόνο δεν αποξένωσε το πανεπιστήμιο από τον βασικό αστικό ιστό της πόλης, αλλά αντίθετα συντέλεσε στη σύνδεσή του με τον πυρήνα της.

Επίσης αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι το Ίδρυμα απέκτησε βασικές οργανωτικές δομές, τόσο στο διοικητικό τομέα, όσο και στο ακαδημαϊκό και ερευνητικό, ή ακόμη και στον τομέα της φοιτητικής ζωής με την ίδρυση της φοιτητικής λέσχης, του γυμναστηρίου, των φοιτητικών συλλόγων και καλλιτεχνικών ομάδων.

Το ΑΠΘ διακρίθηκε από την ίδρυσή του έως και σήμερα για την ανταπόκρισή του στις επιστημονικές προκλήσεις, ιδιαίτερα σε νέους επιστημονικούς τομείς, που με την πάροδο του χρόνου αυτή η ετοιμότητά του διευρύνθηκε με την παράλληλη ανανέωση των εκπαιδευτικών προγραμμάτων και ερευνητικών πρωτοκόλλων των Σχολών.

Σήμερα εξακολουθεί να είναι το μοναδικό ανώτατο εκπαιδευτικό ίδρυμα της Ελλάδας που παρέχει στους φοιτητές του όλες σχεδόν τις βασικές επιστημονικές ειδικότητες και τις "καλές τέχνες". Η ισχυρή παρουσία εκπροσώπων από πολλές και ποικίλες επιστημονικές περιοχές στα συλλογικά πανεπιστημιακά όργανα, σε συνδυασμό με τη συσσωρευμένη ακαδημαϊκή παράδοση των παλαιότερων Σχολών του, εξασφαλίζει τη διεύρυνση των

επιστημονικών οριζόντων του, χωρίς δραματικές ανατροπές στις ισορροπίες νέου και παλαιού.

Ένα άλλο πλεονέκτημα του Αριστοτελείου είναι η λειτουργία του μεγαλύτερου Τμήματος των Πανεπιστημιακών μονάδων του σε ενιαίο γεωγραφικό χώρο. Διαθέτει, παράλληλα με την επιστημονική πληρότητα και την απαραίτητη χωροταξική ενότητα, βασική προϋπόθεση για τη διεπιστημονική, εκπαιδευτική και ανθρώπινη επικοινωνία των μελών του και συνεπώς και για τη δημιουργική συνεργασία μεταξύ των επιμέρους μονάδων ενός ολοκληρωμένου πανεπιστημιακού ιδρύματος.

Έτσι, για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα που καλύπτει 92 ολόκληρα χρόνια, το Πανεπιστήμιό μας στάθηκε στον ελληνικό χώρο σαν δημοκρατικό πνευματικό οχυρό, πιστό στην πνευματική παράδοση του ιδρυτή του. Δοκίμασε όχι μόνο αρκετές αλλαγές στη δομή του, αλλά και δραματικές ανατροπές ή και αναστολές στις εκπαιδευτικές του λειτουργίες. Άντεξε στις πολιτικές και πολιτειακές αναστατώσεις του Μεσοπολέμου, στις πολεμικές και εθνικές περιπέτειες, τον Ελληνικό εμφύλιο, την Απριλιανή δικτατορία. Έδωσε δείγματα της θετικής προσαρμογής στις θεμελιακές εκπαιδευτικές αναδομήσεις που απαιτούσαν οι μεγάλες κοινωνικές αλλαγές και οι πανεπιστημιακές συγκυρίες.

Κατά την πρόσφατη οικονομική κρίση που πλήττει τη χώρα, το σύνολο της πανεπιστημιακής κοινότητας, παρόλη την υποστελέχωση και υποχρηματοδότηση, εναρμονίζεται με γρήγορους ρυθμούς στις εξελίξεις, τροποποιώντας αναγκαστικά αρχικές αποφάσεις.

Όλα τα παραπάνω έγιναν χωρίς να διακινδυνεύσει την επιστημονική και ακαδημαϊκή του αξιοπιστία, την οποία κληροδότησαν ως παρακαταθήκη εκατοντάδες πανεπιστημιακοί δάσκαλοι όλων των βαθμίδων. Διατήρησε τη διοικητική του δομή μέσα σε κρίσεις πολιτικές και οικονομικές, μέσω προσαρμογής και αναδιάταξης του ανθρώπινου δυναμικού. Όλοι αυτοί οι

εργαζόμενοι, ακαδημαϊκοί και διοικητικοί συνέδεσαν τη σταδιοδρομία τους με την προκοπή του ΑΠΘ.

Ποιό είναι όμως το προσωπικό ταξίδι του καθενός μας στο ΑΠΘ? Το δικό μου ξεκίνησε στη γειτονιά που γεννήθηκα, στην Κατσιμίδου, δίπλα στο παλαιό Ανατομείο. Έπαιζα στον κήπο του με τον γιό του Καθηγητού Σάββα, περιώνυμου για τον χορό των "Καταραμένων" λόγω του ποσοστού απώλειας του έτους των φοιτητών εξαιτίας του, τα "γιατρουδάκια" όπως τους ονόμαζαν οι γείτονες. Μεγαλώνοντας σ' αυτό το περιβάλλον, από τα πρώτα χρόνια μου, επόμενο ήταν να επιλέξω να φοιτήσω στην Ιατρική Σχολή, μια Σχολή με παράδοση από το 1942. Έτσι μοιράστηκα με τους συμφοιτητές μου καλές και δύσκολες στιγμές, εκ των οποίων είκοσι δύο βρίσκονται μαζί μου σήμερα εδώ. Στα φοιτητικά μας χρόνια διαμαρτυρηθήκαμε στη Φυσικομαθηματική, κλειστήκαμε στο Πολυτεχνείο και κάναμε την πρώτη μας πορεία στην πόλη με τους φοιτητές της Γεωπονικής, το καλοκαίρι της μεταπολίτευσης. Κάναμε την πρώτη κατάληψη στην Ιατρική Σχολή για την αποχουντοποίηση και οργανώσαμε τις πρώτες φοιτητικές εκλογές σε καιρό δημοκρατίας. Το φοιτητικό κίνημα, στηριγμένο στις αγωνιστικές του εμπειρίες, προσέφερε στον αγώνα για τη δημοκρατική πορεία της χώρας μας. Συνδικαλιστήκαμε στη δεκαετία 70-80 για τον εκδημοκρατισμό του και για ριζική αναμόρφωση στην Παιδεία, με σχεδιασμό σε όλα τα επίπεδα, σε σύνδεση με σχέδιο οικονομικής και πολιτιστικής ανάπτυξης που να ανταποκρίνεται στις πραγματικές ανάγκες του τόπου και του λαού του.

Το Αριστοτέλειο άφησε και αφήνει το στίγμα του έντονα. Όπου κι αν πήγαμε για την Ιατρική ειδικότητα, ότι μετεκπαίδευση και αν κάναμε η αύρα του μας ακολουθούσε. Όμως θα μου επιτρέψετε να μην αναφερθώ εκτενώς στην Ιατρική, γιατί σαν την Ιατρική Σχολή δεν υπάρχει και θα χρειαζόμουν όλη τη νύκτα

Αλλά το μέγεθος και την ουσία του ΑΠΘ το καταλάβαμε από τις θέσεις ευθύνης. Και εδώ θα ήθελα να ευχαριστήσω τον κ. Πρύτανη, Περικλή Μήτκα για τη δυνατότητα που μου έδωσε και την εμπιστοσύνη που μου έδειξε και τους Αντιπρυτάνεις, Θόδωρο, Πέπη, Αριάννα και Νίκο, με τους οποίους από επίσημες Πρυτανικές Αρχές, μετεξελιχθήκαμε σε μία φιλική και δημιουργική παρέα. Η παρουσία του ΑΠΘ είναι το ανθρώπινο κεφάλαιό του, από όποιο μετερίζι και αν υπηρετεί κανείς. Είναι οι διδάσκοντες και οι ερευνητές που καθημερινά δίνουν άνισους αγώνες, οι διοικητικοί υπάλληλοι που υπερβάλλουν των δυνάμεών τους, όλοι για να τιμήσουν τον ρόλο τους. Και είμαι ιδιαίτερα περήφανη που είχα την τιμή να γνωρίσω και να συνεργαστώ με όλους αυτούς τους ανθρώπους που από ανθρώπινο δυναμικό γενικά, μεταμορφώθηκαν σε στενούς συνεργάτες με όνομα, όπως Άρτεμις, Μαριάννα, Νίκος, Βάϊος, Αλεξάνδρα, Ελένη, Βάσω, Άρια, Σπύρος, Ρούλα, Βαγγελιώ, Κατερίνα, Φρόσω, Κική, Λία, Φωτεινή, Δημήτρης, Σπύρος, Ιφιγένεια, Άννα, Βασίλης, Δήμητρα, Πένυ και πολλοί άλλοι.

Αγαπητές και αγαπητοί μου,

Το Πανεπιστήμιο ζει μαζί μας και εμείς γεννηθήκαμε στην αγκαλιά του, μια και είναι η αγκαλιά της πόλης μας, της περιοχής μας, της χώρας των προσδοκιών μας. Εδώ ήρθαμε ημερήσιους περιπάτους, όσοι από μας πήγαμε δημοτικό, γυμνάσιο και λύκειο στη Θεσσαλονίκη. Εδώ ονειρευτήκαμε, αγωνιστήκαμε στα χρόνια της δικτατορίας, εδώ αγωνιούσαμε, γελάσαμε, κάναμε φιλίες, αγαπήσαμε, εδώ φέραμε τα παιδιά μας να παίξουν στην πλατεία Χημείου και στα γρασίδια, εδώ μαζεύτηκε η πόλη για να βρει καταφύγιο στον σεισμό του '78.

Εδώ αφιερώσαμε το επιστημονικό μας έργο, διδάξαμε και διδαχθήκαμε. Εδώ συνεργαστήκαμε, πλάϊ-πλάϊ σε διάφορα επιστημονικά πεδία, ολοκληρωθήκαμε σαν άνθρωποι. Εδώ ήμασταν και εδώ θα είμαστε, γιατί το

ταξίδι στο ΑΠΘ συνεχίζεται και εμείς αποτελούμε μέρος του, ταυτόχρονα σαν επιβάτες αλλά και σαν όχημα, γιατί το ΑΠΘ είναι οι άνθρωποί του από οποιαδήποτε θέση και με οποιοδήποτε ρόλο επέλεξαν και επιλέγουν να το υπηρετούν.

Σας ευχαριστώ πολύ και να είμαστε πάντα καλά.